

**Frank
Ruiter:**
**‘Ik
maak
mooiere
foto’s
als
je
mij
de
vrijheid
geeft’**

tekst **Rianne van der Molen**
beeld **Frank Ruiter**

Naar de sfeervolle, donkere beelden van Frank Ruiter blijf je kijken. Zijn eigenzinnige stijl leidde vorig jaar tot een hoogtepunt in zijn carrière: hij mocht de officiële foto’s van prinses Amalia maken, ter ere van haar 18de verjaardag. Een reis door zijn loopbaan in tien steekwoorden en langs elf foto’s.

*Emmanuel
Ohene Boafo*

Betty Bausch-Polak

Prinses Amalia, 18 jaar

Maastricht

‘Als kind en puber was ik nooit bezig met later. Na de middelbare school volgde ik met weinig interesse een opleiding sociaaljuridische dienstverlening en in die periode ging ik bij mijn zus in Maastricht logeren. Daar maakte ik spontaan een video van haar. Vanaf de tafelpoot filmde ik langzaam omhoog, ik vloog als het ware over de glazen op tafel heen en eindigde bij haar gezicht. Een vriendin van haar – die op de kunstacademie zat – vond het mooi. Moet jij niet iets met beeld doen, vroeg ze me vervolgens. Ik dacht meteen: ja, dat lijkt me leuk. Zodoende ben ik gestart aan de fotovakschool in Apeldoorn. Daar ben ik later weer mee gestopt omdat ik creativiteit miste, maar vanaf dat moment wist ik wel zeker dat ik fotograaf wilde worden.’

Lijnen

‘Op den duur zag ik dat mijn werk ergens op begon te lijken én ik had er plezier in. Met goede vriend Robert ging ik in die tijd vaak op pad. Dan lag ik op de grond met een groothoeklens en liet hem poseren, bijvoorbeeld in een tunnel. Ik probeerde van alles uit. Thuis keek ik veel naar het vroege, grafische werk van Anton Corbijn. Nog steeds zoek ik die lijnen in mijn werk. Eerst in stadslandschappen, nu vooral in portretten. De wereld is chaotisch en het lijnenspel geeft me rust. Misschien is dat ook wel de reden dat ik niet ben doorgegaan met video’s maken. Bewegend beeld is onrustig. Van mezelf ben ik al druk genoeg en daarom zoek ik naar kalmte in mijn werk.’

Chris Buur

‘Aan Chris heb ik ontzettend veel te danken. Als twintiger was ik vanuit Groningen naar Amsterdam verhuisd. Daar fotografeerde ik voor een castingbureau en werkte in een hippe kledingwinkel. Op zondag kwam Chris daar vaak langs met zijn vriend Dany. Dan stonden we gezellig te kleppen, ookal kenden we niet eens elkaars namen. In die periode vroeg ik bij dat castingbureau aan veel modellen of ik ze ook op mijn eigen manier mocht fotograferen. Donkerder, met schaduwen en natuurlijk licht. Dat vonden veel mensen prima. Zo kon ik mijn portfolio opbouwen. Op een zeker moment vond ik dat het tijd werd om helemaal voor de fotografie te gaan. Dus zegde ik mijn baan in de kledingwinkel op. Aan Chris en Dany vertelde ik dat ik als fotograaf verder wilde. Toen hoorde ik dat Chris adjunct van de VARAgids was. Hij zei: stuur eens een mailtje met voorbeel-

den van je werk, wie weet sluit het aan. Nou, dat bleek aan te sluiten. Voor de VARAgids heb ik uiteindelijk heel bekend Nederland gefotografeerd. Later werd Chris chef bij de Volkskrant en vroeg hij of ik wekelijks voor de Volkskrant wilde fotograferen. Hij heeft heel veel voor mij betekend.’

Acquisitie

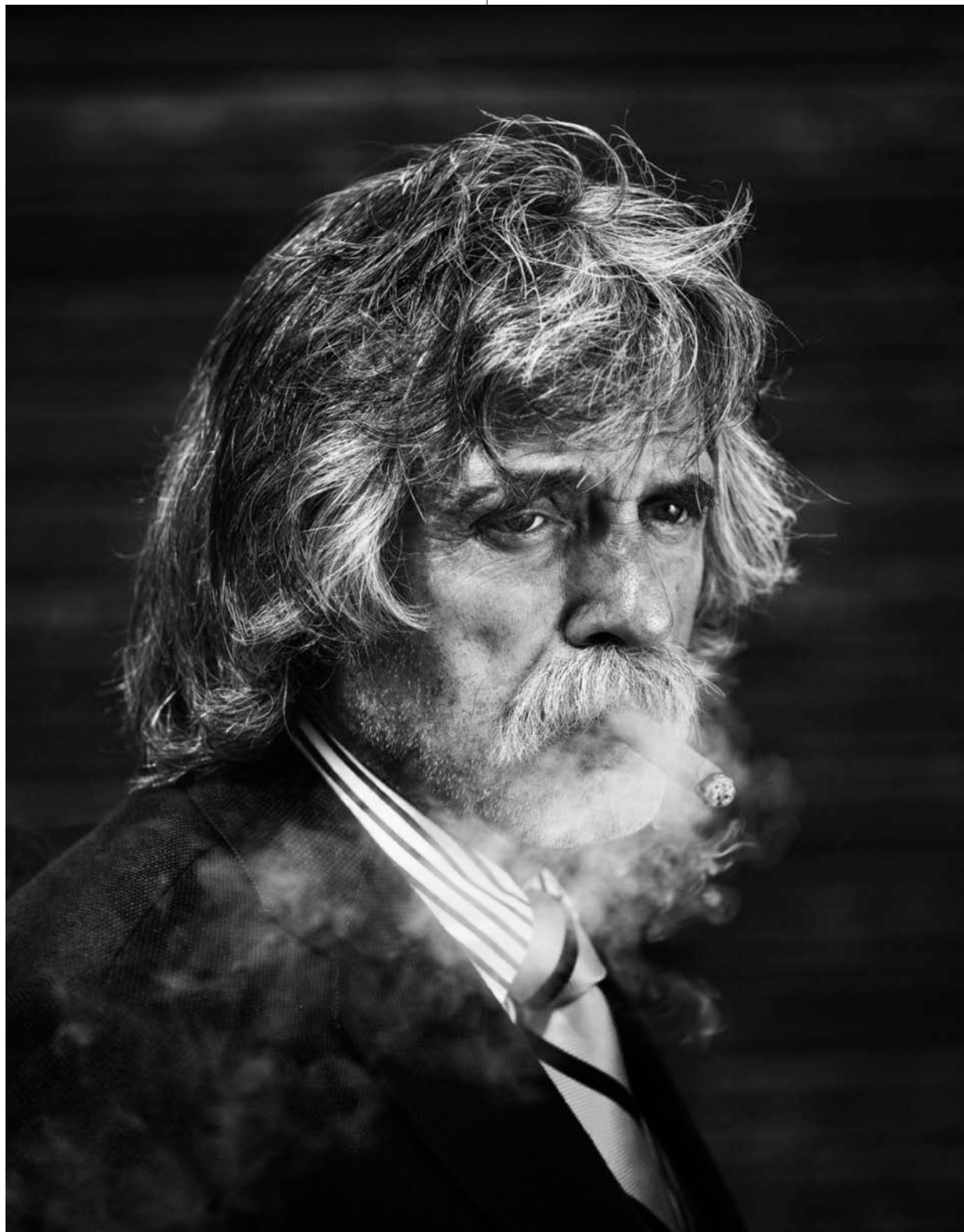
‘Ik heb altijd een stip op de horizon gehad. Uiteindelijk wilde ik de portretten maken die ik zelf het mooist vind. Maar je moet natuurlijk ook geld verdienen. Dus deed ik in het begin veel acquisitie en pakte van alles aan. Toch merkte ik: als ik voor de miljoenste keer een vrolijke foto moet maken van een lachende directeur als een soort bedrijfspropaganda, dan word ik daar zelf niet gelukkig van. Dus moest ik “nee” gaan zeggen tegen bepaalde opdrachten. Het hielp dat ik dankzij de Volkskrant ook door andere kranten werd gevraagd vanwege mijn eigen stijl. Ik maak gewoon mooiere foto’s als je mij de vrijheid geeft.’

Donker

‘Ik werd eens gebeld door NRC. Of ik de lijsttrekkers wilde fotograferen in de aanloop naar de verkiezingen. Geweldig, dacht ik. “Doe maar lekker licht en fris”, zei de fotoredacteur. Nou, dat is precies iets wat mij niet aantrekt. Nogal een domper, maar ik deed het toch. Kwam ik terug met een heel licht beeld, belt daarna een andere redacteur: “Eh Frank, wat is dit?” Ik legde uit dat het de opdracht was. Zegt hij: “Doe nou maar gewoon wat je graag doet.” Daarom ga ik sindsdien bij zo’n vraag direct in gesprek. Voor licht en fris moet je mij gewoon niet hebben. Daar heb ik echt weleens mee geworsteld. Ik ben ook een zpp’er met drie kinderen en moet gewoon de hypotheek betalen. En niet iedereen zit nu eenmaal te wachten op die donkere, stemmige foto’s. Er zijn weleens periodes waarin het rustig was. Gelukkig gaat altijd na een tijdje weer de telefoon.’

Rembrandt

‘Ik ga mezelf zeker niet met Rembrandt vergelijken, maar ben wel degelijk geïnspireerd door zijn lichtgebruik. Natuurlijk schuin invallend licht is het mooiste wat er is. In combinatie met schaduw creëer je sfeer. Zo ontstaat diepte in een portret. Ik ben vrij terughoudend in mijn kleurgebruik. Vaak vraag ik mensen om iets te dragen waar ze zich prettig in voelen, maar wat een beetje rustig is. De aandacht moet niet naar de kleding gaan, maar naar de persoon. Het shirt van Louis d’Or-winnaar Emmanuel Ohene Boafo is bijvoorbeeld eigenlijk te druk voor mij. Maar omdat de achtergrond donker is, werkt het mooi samen.’

Johan Derksen

Paula Majoor

Frank Rüter
(Groningen,
1978)

Opleiding:
Fotovakschool
in Apeldoorn.

Publicaties:
Volkskrant,
NRC, Het
Parool, Het
Blad (NRC).

Klanten:
Nationale
Politie,
Rabobank,
De Bezige
Bij, Ambo I
Anthos, Atlas
Contact,
Meulenhoff,
Cossee, BNN-
VARA, Humo,
Harper's
Bazaar.

**Meer
informatie:**
frankruiter.nl

Lachen

‘Waarom zou je iemand vragen om te lachen op een foto? Vaak ontstaat dan een verdedigende lach of eentje uit ongemak. Dat doe ik iemand liever niet aan. Van mensen die mij ontmoeten hoor ik soms terug dat mijn donkere foto's niet matchen met mijn persoonlijkheid. Ik ben niet zo moeilijk en best een vrolijk mens. Ook maak ik anderen graag aan het lachen. Als die lach ontstaat tijdens een *shoot*, gebruik ik het soms. Maar vaker vind ik andere beelden mooier. Waarop iemand in gedachten is verzonken, trots kijkt of glimlacht met de ogen.’

Amalia

‘Prinses Amalia fotograferen was zeker een hoogtepunt in het afgelopen jaar. Ik kreeg veel vrijheid. De RVD opperde dat het misschien interessant was om haar te fotograferen in de Oranjesaal. Omgeving vind ik alleen interessant als het wat toevoegt. De kroonprinses in de historische Oranjesaal is natuurlijk een heel goed idee. De ingezoomde foto van Amalia met de donkere achtergrond en het licht op haar gezicht, is mijn favoriet. Ze staat er prachtig op. Die ga ik zeker inlijsten.’

Media-aandacht

‘Dat er opeens aandacht kwam voor mij door die foto, was vreemd. Talkshows nodigden me uit. Maar wat moest ik daar gaan vertellen? Ik vertel nooit tot in detail over mensen die ik fotografeer en wat ik met ze meemaakt heb, dus nu ook niet. Je neemt mij als fotograaf toch ook in vertrouwen, zo voelt dat. Ik weet dat aandacht ook niet altijd goed uitpakt. Sommige fotografen krijgen na het winnen van een prijs amper nog opdrachten, omdat iedereen denkt dat ze te druk zijn. Daar was ik toch even bang voor na deze foto. Maar mijn agenda is de komende tijd alweer goed gevuld.’

Fotojournalist

‘Een fotojournalist grijpt niet in, daarom ben ik er geen. Ik zet een achtergrond neer, zorg dat het licht mooi is en doe een kledingverzoek. Ik probeer de situatie naar mijn hand te zetten en dat is niet wat een journalist doet. Tijdens een *shoot* praat ik het liefst lekker door met degene die voor mijn lens staat. Dan komt er altijd een moment waarop ik denk: “Wauw, dit is het”. Het is moeilijk om onder woorden te brengen hoe dat werkt, want dat is iets wat ik gewoon voel. En je ziet het aan hoe ik nu glimlach, dat zijn echt de momenten waar ik het meest van geniet.’

Prof.dr.
J.H.J. (Jan)
Hoeijmakers

Clarice Gargard

Mensje van Keulen

Jules Deelder